Pătruns cu privirea

Pătruns cu privirea

„Ah, dacă ar fi omul transparent ca o meduză, pentru ca sa poţi privi locul bolii lui." Cu aceste cuvinte, un doctor îşi exprimase dorinţa fierbinte în numele multor medici. Stăteau neputincioşi în faţa necunoscutului din corpul omenesc. O privire directa în interiorul bolnavului le era cu neputinţă.

Cine putea bănui că un astfel de vis va putea deveni vreodată realitate? Şi totuşi, aceasta zi avea sa sosească: 8 noiembrie 1895. În acea zi memorabila, peste frumosul şi ingeniosul oraş Wurzburg, pe care îl cântase odinioară Walther von der Vogelweide şi în care Tilman Riemenschneider crease operele sale de artă, iar Balthasar Neumann îşi ridicase clădirile sale splendide în stil baroc, se lăsa înserarea timpurie a unei zile umede de noiembrie. În oraş era linişte. Luminile erau stinse. În noaptea aceea însă. un bărbat nu putea dormi. Acesta era Wilhelm Röntgen, profesor de fizică la universitate. Încă de cu seara se comportă foarte ciudat. Mânca puţin şi abia auzi ce se vorbi. Se grăbi să meargă din nou în laboratorul său. O nelinişte inexplicabilă domnea înăuntrul lui. Röntgen bănuia că se află pe urma unei descoperiri nemaiauzite. Însă toată chestiunea era încă atât de nesigură şi plină de enigme.

În săptămânile care au urmat, noapte de noapte au ars luminile în spatele perdelelor din laboratorul său din Pleicherring, care astăzi poartă numele de Röntgenring. Din când în când ferestrele laboratorului se întunecau, ca apoi sa scapere iarăşi luminile îndărătul geamurilor. Cine dorea să afle ceva mai detaliat, nu avea succes. Röntgen era tăcut şi lucra de unul singur. În cele din urmă, a trebuit să i se aducă mâncarea în laborator şi tot aici şi-a aranjat şi un pat de dormit. Doar soţiei sale i-a dat de înţeles când i-a spus: „Fac ceva despre care, când va afla lumea, va zice: Röntgen a înnebunit!" În felul acesta, a lucrat 43 de zile în singurătatea laboratorului său. Numai când el însuşi a fost sigur de reuşită, a intenţionat să vorbească despre aceasta. Iar când Röntgen, pe 28 decembrie 1895, i-a prezentat preşedintelui societăţii fizico-medicale din Würzburg rezultatele muncii sale neobosite, această comunicare a cuprins 17 puncte clar formulate ca rezultat al experienţelor sale fără număr, care l-au preocupat săptămâni la rând, zi şi noapte. Lucrarea purta titlul modest „Un nou gen de raze", deşi era o senzaţie în domeniul fizicii. întrucât făcea cunoscuta descoperirea unui tip de raze atotpătrunzâtoare. Această lucrare s-a tipărit imediat, după care la 23 ianuarie 1896 s-a convocat o şedinţă a societăţii, la care Röntgen însuşi urma să relateze despre descoperirea sa. Însă despre Röntgen şi descoperirea sa, publicul a început să afle cu mult timp înainte, într-un mod cu totul neintenţionat. Röntgen scrisese prietenului şi colegului său, profesorul Exner de la Viena. o scrisoare în care îi făcea cunoscut cele mai importante lucruri despre noua sa descoperire. punând alăturat şi un clişeu al mâinii radioscopate. Exner s-a consultat cu câţiva prieteni asupra acestui lucru şi le-a arătat şi radioscopia.

Presa vieneză a aflat şi a doua zi, pe 7 ianuarie 189,. a scos un articol cu titlul „O descoperire senzaţionala". Telegramele alergau în toată lumea si în toate ziarele apăreau rapoarte senzaţionale: „S-au descoperit raze-minune!", „Corpul omenesc a devenit transparent!". Nu numai laicii, dar şi mulţi învaţaţi s-au îndoit de autenticitatea comunicărilor presei. Apoi s-a făcut cunoscută vestea că împăratul, pe data de 13 ianuarie, l-a chemat la el pe savant, iar acesta i-a prezentat descoperirea sa.

În data de 23 ianuarie 1896, la şedinţa societăţii fizico-medicale era o mare înghesuială. O mare tensiune domnea în sala. Într-un proces-verbal al şedinţei se putea citi: „Salutat prin aplauze de lungă durata, savantul în vârstă de 50 de ani, cu o statură înaltă, uscăţivă, cu păr închis la culoare şi barbă, intră în sala. Realist şi obiectiv, Röntgen relata despre descoperirea lui, explicând referatul prin exemple concrete, executate de aparatele construite de el însuşi. Oricine din sală putea să vadă pe ecran scheletul mâinii sale vii sau contururile obiectelor împachetate etanş. Bătrânul anatomist, consilierul secret von Koelliker, puse mâna în faţa tuturor pe o placa fotografică izolată faţă de lumină, care se afla sub o lampă. Încă în timpul referatului, placa se developa, iar imaginea acestui schelet de mână a fost privită cu uimire. Röntgen numise aceste raze cu litera «X». Însă la sfârşitul şedinţei, domnul von Koelliker făcu propunerea ca razele să poarte numele savantului care le-a descoperit, fapt ce a dezlănţuit o nouă explozie de entuziasm general."

De la acea zi de noiembrie a anului 1895, corpul omenesc a devenit explorabil spre folosul suferinzilor. Orice loc dorit se lasă expus în clişeu. Nici acum însă un lucru nu îl poate face omul, şi anume să fotografieze şi sa recunoască ce se ascunde dincolo de starea aceasta corporala. Gândurile şi caracterul în multiplicitatea lor de forme nu se lasă radiografiate. Chiar psihologia cu grandioasele ei cunoştinţe ştiinţifice stă în faţa pragului unei case mari. necunoscute: omul creatura necunoscută aşa s-ar putea aproape spune. Câtă camuflare, făţărnicie şi joc de-a v-aţi ascunselea este posibil, fară ca vreun alt om sa le observe! Câte gânduri rele şi imorale nu se ascund! Nimeni nu le poate observa. Sau poate totuşi?! Aceasta este de neînchipuit. Însa aşa este! Orice om este pe deplin transparent şi poate fi pătruns cu privirea până în cutele cele mai tainice ale inimii şi totul este însemnat cu exactitate, chiar si gândurile tainice. căci „Doamne, Tu de departe îmi pătrunzi gândul". Chiar şi căile tainice, căci”Tu cunoşti toate caile mele", chiar orice cuvânt, „căci nu-mi ajunge cuvântul pe limba, şi Tu Doamne, îl şi cunoşti în totul" (Psalmul 139.2-4). Judecătorul ceresc va da într-o zi totul pe faţă. da. cu adevărat totul. „Fiindcă nu este nimic acoperit, care nu va li descoperit, nimic tăinuit, care nu va li cunoscut si nu va veni la lumina”.

Mediteaza asupra vieţii tale! Fii sincer! Nu te înşela pe tine însuţi! Numai atunci Dumnezeu te poate ajuta. Mai întâi trebuie să-ţi descoperi păcatele înaintea Lui şi numai după aceea El le poate spăla şi ierta. Dacă nu o faci acum, atunci o va face El la judecată, când te va şi condamna. El îţi oferă astazi încă iertarea prin Isus Hristos, în faţa lui Dumnezeu, iertare înseamnă ştergere şi uitare cu adevărat. Contul tău de datorii şi de vina poate să fie şters cu desăvârşire. De aceea începe o viaţa nouă cu Salvatorul tău! El îţi promite: „Eu îţi şterg fărădelegile ca un nor, şi pacatele ca o ceaţă. Întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat!" (Isaia 44.22).